

2. Про захист персональних даних: Закон України від 1 червня 2010 р. № 2297-VI / Верховна рада України. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 34. С. 1188. Ст. 481.

УДК 349.22

САБАДАШ І.В.

СКЛАД ЕЛЕМЕНТІВ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ СУДОВИХ ЕКСПЕРТІВ, ЯКІ НЕ Є ПРАЦІВНИКАМИ ДЕРЖАВНИХ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ УСТАНОВ

У статті на основі аналізу норм чинного законодавства України та наукових поглядів вчених визначено склад елементів адміністративно-правового статусу судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, і розглянуто зміст деяких із них. Визначено завдання діяльності судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, і запропоновано розглядати їх у широкому та вузькому сенсах.

Ключові слова: елемент, адміністративно-правовий статус, судовий експерт, дієздатність, деліктоздатність, правоздатність.

В статье на основе анализа норм действующего законодательства Украины и научных взглядов ученых определен состав элементов административно-правового статуса судебных экспертов, которые не являются работниками государственных специализированных учреждений, и рассмотрено содержание некоторых из них. Определены задачи деятельности судебных экспертов, которые не являются работниками государственных специализированных учреждений, и предложено рассматривать их в широком и узком смыслах.

Ключевые слова: элемент, административно-правовой статус, судебный эксперт, дееспособность, деликтоспособность, правоспособность.

In the article, based on the analysis of the norms of the current legislation of Ukraine and the scientific opinions of scientists, the composition of the elements of the administrative legal status of forensic experts who are not employees of state specialized institutions is determined, and the content of some of them is considered. The tasks of judicial experts who are not employees of state specialized institutions are determined, and it is proposed to consider them and a broadly narrow sense.

Key words: element, administrative-legal status, judicial expert, capacity, competence, legal capacity.

Вступ. Однією із визначальних рис сучасної правової держави сьогодні є утвердження правових норм, забезпечення їхньої дії та охорона шляхом відтворення правосуддя на її території. Кожен день суди вирішують безліч різноманітних правових спорів, встановлюють істину у справах і приймають об'єктивні та справедливі рішення. Напевно, захист прав і свобод людини, громадянина та інтересів держави в судовому порядку є найефективнішим, оскільки гарантує неупередженість під час прийняття рішення, обов'язкового для виконання на всій території України, що, у свою чергу, призводить до гарантованого поновлення порушених прав, свобод та інтересів. Суди в Україні розглядають справи у кримінальному, адміністративному, цивільному, господарському провадженні, а також справи про адміністративні правопорушення. Така «розгалуженість» вимагає від суддів високої кваліфікації та професіоналізму, обізнаності

у сфері права, майже завжди не у конкретній галузі, а в різних: кримінальній, адміністративній, цивільній, господарській, податковій, бюджетній тощо. Тому цілком виправданим є те, що суддя не зобов'язаний мати знання, не пов'язані з юриспруденцією, а отже, відповідно, може не бути фахівцем у галузі економіки, будівництва, техніки, екології, пожежної безпеки тощо. Для цього свою діяльність здійснюють судові експерти, зокрема й ті, що не є працівниками державних спеціалізованих установ. Під час участі в судовому засіданні експерти набувають відповідного процесуального статусу, особливості якого залежать від виду провадження, у якому вони беруть участь. Одночасно їм притаманний інший статус – адміністративно-правовий, який визначає їх саме як експертів, що проводять судову експертизу не конкретно під час будь-якого судового провадження, а взагалі, який визначає їхню роль у здійсненні правосуддя та інші організаційно-функціональні аспекти пов'язані зі здійсненням ними судових експертиз.

Стан дослідження. Окремі питання адміністративно-правового статусу судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, розглядали у своїх наукових працях: В.Б. Авер'янов, С.І. Архіпов, Я.Р. Веберс, Н.В. Козлов, М.В. Костів, Ю.С. Шемшученко С. Л. Лисенков, А.І. Берлач, В.С. Нерсисянц, О.Ф. Скакун і багато інших учених. Однак науковцями недостатня увага приділялась питанню визначення елементів адміністративно-правового статусу судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ.

Постановка завдання. Метою статті є визначення складу елементів адміністративно-правового статусу судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, і розгляд деяких із них.

Результати дослідження. Проаналізувавши наукову літературу та норми чинного законодавства України, можемо відзначити, що елементи адміністративно-правового статусу одноособного суб'єкта, зокрема судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, поділяються на основні та факультативні. До основних елементів адміністративно-правового статусу судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, варто віднести правосуб'єктність (адміністративну), сукупність прав і обов'язків, юридичну відповідальність, а до факультативних – заборони, пов'язані з наявністю даного адміністративно-правового статусу, принципи, гарантії діяльності, основні функції та завдання, аспект реалізації такого статусу (форми діяльності). У рамках нашого дослідження ми не будемо зупиняти свою увагу на всіх елементах адміністративно-правового статусу, а приділимо увагу лише деяким із них, зокрема таким, як: адміністративна правосуб'єктність, заборони, пов'язані з наявністю в зазначеній категорії осіб адміністративно-правового статусу, а також ті завдання, які виконують під час своєї діяльності.

Правосуб'єктність є однією із визначальних правових категорій, оскільки без правосуб'єктності особа не може стати учасником правових відносин. Доктринальні підходи щодо визначення сутності поняття «правосуб'єктність» принципово між собою не відрізняються. Наприклад, В.В. Надьон, досліджуючи структуру правосуб'єктності, доходить висновку, що остання «означає визнання особи можливим носієм прав та обов'язків» і вказує, що «для визнання особи правосуб'єктною досить наділення її правоздатністю» [1, с. 51]. Значення даної правової категорії досить вдало описав М.П. Кучерявенко: «правосуб'єктність реалізує функції правового регулювання через конкретизацію кола суб'єктів, осіб, потенційно здатних бути носіями суб'єктивних юридичних прав та обов'язків» [2, с. 326].

Прийнято виділяти три види правосуб'єктності: загальну, галузеву та спеціальну [3, с. 125–128], їх виділення пов'язане з конкретними правовідносинами, учасником яких є особа. Загальна правосуб'єктність визначає здатність особи вступати у правові відносини незалежно від їхнього характеру в межах певної правової системи, галузева – відображає здатність особи бути учасниками правовідносин в межах конкретної галузі права (наприклад, цивільне право), а спеціальна передбачає можливість особи стати учасником системи чітко визначених правовідносин, які виникли в межах конкретної галузі права. З огляду на те, що правосуб'єктність (адміністративна) є одним з елементів адміністративно-правового статусу судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, треба зазначити, що в даному випадку мова йде про галузеву правосуб'єктність у межах галузі адміністративного права та окремо спеціальну, яка виникає з приводу здійснення судово-експертної діяльності.

З приводу питання щодо змісту правосуб'єктності та її структури вчені-юристи у складі правосуб'єктності переважно виокремлюють правоздатність, дієздатність і деліктоздатність, тобто сукупність прав та обов'язків і відповідальність, до того ж перші визначають як провідні елементи. В юриспруденції під правоздатністю, як правило, розуміють здатність особи набувати

певні права [4, с. 41] та мати коло обов'язків [5, с. 146]. Дещо по-іншому тлумачить правоздатність О.С. Іоффе, а саме як «властивість суб'єкта права, яка встановлює його зв'язок із державою та може існувати поза межами правовідносин» [6, с. 123]. Як загальну передумову виникнення правовідносин, або набуття прав і обов'язків, правоздатність розглядають Я.Р. Веберс [7, с. 41], Н.В. Козлова [8, с. 9]. Необхідно підтримати й точку зору О.Ф. Скакун з приводу того, що «правоздатність – це передбачена нормами права здатність (можливість) індивіда мати суб'єктивні юридичні права й виконувати суб'єктивні юридичні обов'язки» [9, с. 357].

Набуття правосуб'єктності судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, передбачено низкою нормативно-правових актів: Законом України «Про судову експертизу» [10], Положенням про експертно-кваліфікаційні комісії та атестацію судових експертів, затвердженим наказом Міністерства юстиції України від 3 березня 2015 р. № 301/5 [11], Інструкцією про особливості здійснення судово-експертної діяльності атестованими судовими експертами, що не працюють у державних спеціалізованих експертних установах, затвердженою наказом Міністерства юстиції України від 12 грудня 2011 р. № 3505/5 [12], оскільки саме вони визначають вимоги до суб'єкта, який може проводити судово-експертну діяльність, а отже, набуття сукупності прав і обов'язків, якими наділяється дана категорія судових експертів.

Загальні вимоги до набуття статусу судового експерта, зокрема такого, який не є працівником державної спеціалізованої установи, викладені у ст. ст. 10 («Особи, які можуть бути судовими експертами») і 11 («Особи, які не можуть бути судовими експертами») Закону України «Про судову експертизу». Окрім вимог щодо наявності спеціальних знань у такої особи, а також відповідної вищої освіти, вони повинні: 1) пройти підготовку в державних спеціалізованих установах Міністерства юстиції України (розташованих у Дніпрі, Донецьку, Києві, Криму, Львові, Одесі, Харкові або в Науково-дослідному центрі судової експертизи з питань інтелектуальної власності [13]); 2) пройти атестацію, тобто скласти кваліфікаційний іспит; 3) отримати кваліфікацію судового експерта в певній галузі (за умови відповідності загальним вимогам, проходження навчання та успішного складання кваліфікаційного іспиту), що підтверджується наявністю відповідного свідоцтва, яке видається протягом десяти робочих днів строком на три роки. З огляду на положення ст. 9 Закону України «Про судову експертизу» варто зазначити, що дані про більшість судових експертів повинні бути внесені до Реєстру атестованих судових експертів, проте «особа або орган, які призначають або замовляють судову експертизу, можуть доручити її проведення тим судовим експертам, яких внесено до державного Реєстру атестованих судових експертів, або іншим фахівцям із відповідних галузей знань, якщо інше не встановлено законом» [10].

Під дієздатністю необхідно розуміти «передбачену нормами права здатність індивіда самостійно, своїми усвідомленими діями здійснювати (використовувати і виконувати) суб'єктивні юридичні права, обов'язки й нести відповідальність» [9, с. 357]. Сутність адміністративної дієздатності (дієздатність в адміністративному праві) як складової адміністративно-правового статусу судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, майже не відрізняється від загального поняття «дієздатність». Так, Т.О. Коломосьць пов'язує виникнення адміністративної дієздатності з різними умовами, такими, як: вік, посада, правовий режим реалізації прав і виконання обов'язків, результати проведення реєстраційних чи інших адміністративних процедур та уточнює, що правовими підставами її набуття є положення нормативно-правових актів [14, с. 67]. До елементів дієздатності традиційно відносять такі: «здатність особи самостійно здійснювати, реалізовувати належні їй права; реалізовувати належну їй компетенцію та приймати правові акти управління; застосовувати заходи адміністративного примусу; визнавати, гарантувати та захищати права і свободи громадян; нести юридичну відповідальність за шкоду, заподіяну громадянам, юридичній особі чи державному органу» [15, с. 67]; «нести у випадку вчинення адміністративного чи дисциплінарного правопорушення адміністративну чи дисциплінарну відповідальність (адміністративна деліктоздатність)» [14, с. 67]. У даному випадку треба сказати, що вимоги, що ставляться до особи, яка вже має або претендує на отримання адміністративно-правового статусу судового експерта взагалі та такого, що не є працівником державної спеціалізованої установи зокрема, уже самі по собі передбачають наявність в особи дієздатності. Розглядаючи адміністративну дієздатність у межах адміністративно-правового статусу судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, можемо припустити, що цей елемент стосується волевиявлення, бажання особи здійснювати ряд дій для набуття такого правового статусу, а після набуття реалізовувати власні повноваження, які обумовлені цим статусом, а також нести відповідальність за вчинені правопорушення, зокрема пов'язані зі злов-

живанням власними правами, невиконанням обов'язків, пов'язаних з адміністративно-правовим статусом судового експерта, який не є працівником державних спеціалізованих установ.

Заборони, пов'язані з наявністю в особи адміністративно-правового статусу судового експерта, який не є працівником державної спеціалізованої установи, встановлені в п. 4 Інструкції про особливості здійснення судово-експертної діяльності атестованими судовими експертами, що не працюють у державних спеціалізованих експертних установах, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 12 грудня 2011 р. № 3505/5: «судовому експерту забороняється: 1) передоручати проведення експертизи іншій особі; 2) самостійно збирати матеріали, які підлягають дослідженню, а також вибирати вихідні дані для проведення експертизи, якщо вони відображені в наданих йому матеріалах неоднозначно; 3) вирішувати питання, які виходять за межі спеціальних знань експерта, а також для з'ясування питань права і надавати оцінку законності проведення процедур, регламентованих нормативно-правовими актами; 4) вступати в не передбачені порядком проведення експертизи контакти з особами, якщо такі особи прямо чи опосередковано зацікавлені в результатах експертизи; 5) зберігати матеріали справ та об'єкти експертних досліджень поза службовим приміщенням» [12]. Окрема заборона встановлена у ч. 4 ст. 10 Закону України «Про судову експертизу»: «судовому експерту забороняється використовувати свої повноваження з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки та пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб» [10]. Аналізуючи зазначені заборони, можна дійти висновку, що вони всі спрямовані на те, щоб судові експерти, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, виконували судово-експертну діяльність на належному рівні якості та не порушували ні антикорупційного законодавства, ні законодавства у сфері здійснення судових експертиз. Крім того, дані заборони сприяють належній внутрішній організації діяльності судових експертів.

У загальному розумінні термін «завдання» необхідно тлумачити як «наперед визначений, запланований для виконання обсяг роботи, справа і таке інше; мета, до якої прагнуть; те, що хочуть здійснити» [16, с. 40]. Констатуємо, що на законодавчому рівні не визначені завдання ані судових експертів, незалежно від того чи працюють вони в державних спеціалізованих установах чи ні, ані власне судової експертизи. Лише в навчальній літературі можна знайти згадки про завдання Кабінетів науково-судової експертизи у такій формі: «проведення всякого роду досліджень, що належать до галузі криміналістики, за справами кримінальними – безкоштовно, за справами цивільними – за плату в розмірі, який визначається за правилами Статуту цивільного судочинства; надання в особливо важливих випадках допомоги слідчій владі при проведенні дій, що стосуються пошуку винного або виявлення злочину» [17, с. 60]. Зазначимо, що частково завдання судово-експертної діяльності були предметами досліджень деяких науковців. Зокрема, автори посібника із судово-експертної діяльності зазначають, що «поняття предмета та завдання експертизи (якщо завдання розуміти не в широкому сенсі – як сприяння правосуддю, а у вузькому – як досягнення того, на що спрямована пізнавальна діяльність експерта) – рівнозначні» [18, с. 24]. Певною мірою на це вказують у своїх дослідженнях Ю.М. Черноус і О.А. Лопата, які розрізняють загальні та окремі завдання. Так, «загальними є завдання, які стоять перед суб'єктами реалізації судово-експертної діяльності в цілому, а саме: організація роботи судово-експертних установ та їх підрозділів; впровадження в експертну практику нових методів досліджень, сучасних експертних методик, забезпечення їх активного використання під час проведення експертиз і в профілактичній діяльності; підбір, розстановка, навчання та виховання кадрів, формування відповідальності за виконання службового обов'язку та дотримання законності; роз'яснювальна робота з ознайомлення працівників правоохоронних органів із сучасними можливостями судової експертизи та інше» [19, с. 9], а окремі – «формулюються слідчим у постанові про призначення експертизи (або за умов іншого порядку залучення експерта до кримінального провадження); вирішуються експертом на кожному етапі експертного дослідження залежно від застосованої методики та об'єктів, що надійшли на дослідження» [19, с. 10].

У свою чергу, завдання не можуть не відповідати сутності діяльності, яку проводять судові експерти, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, а тому для їх визначення необхідно дослідити зміст діяльності, яку вони провадять, мова йде про здійснення судово-експертної діяльності. А тому є сенс звернутися до наукових здобутків щодо визначення сутності судово-експертної діяльності. Так, Т.В. Авер'янова та Р.С. Белкін надають найпростіше визначення судово-експертної діяльності – це «система дій і пов'язаних із ними правовідносин, що здійснюються в процесі судочинства уповноваженими органами й особами з призначення, організації і проведення судових експертиз» [20, с. 440].

Особливо цінним для нашого дослідження є робота В.В. Галуцька та О.М. Єщука, предметом якої є адміністративно-правове регулювання судово-експертної діяльності, оскільки сам характер розгляду зазначеної діяльності є близьким до предмета нашого дослідження. Вони наголошують на тому, що безпосереднім «об'єктом адміністративно-правового регулювання судово-експертної діяльності є право фізичних та юридичних осіб на проведення законної, незалежної, об'єктивної та повної судової експертизи на основі спеціальних знань матеріальних об'єктів, явищ і процесів, які містять інформацію про обставини юридичної справи, а також діяльність публічної адміністрації стосовно: особливостей проведення адміністративно-деліктної експертизи, адміністративно-процедурної експертизи та експертизи у справах адміністративного судочинства; забезпечення умов праці судового експерта за місцезнаходженням об'єктів дослідження; створення судово-експертних спеціалізованих установ; забезпечення науково-методичної та організаційно-управлінської діяльності судово-експертних установ...» [21, с. 28].

Висновки. З огляду на всі вищенаведені думки та отримані результати під час нашого дослідження ми пропонуємо завдання судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, розуміти в широкому та вузькому сенсах. При використанні широкого підходу визначаються загальні завдання: сприяння реалізації завдань і функцій держави стосовно охорони та захисту прав і свобод людини та громадянина й інтересів держави саме в судовому порядку шляхом здійснення судово-експертної діяльності та надання відповідного висновку за її результатами. У вузькому розумінні завдання судових експертів, які не є працівниками державних спеціалізованих установ, є більш конкретними та пов'язані не тільки із здійсненням такими особами їхньої специфічної діяльності, а з її організацією. Такі завдання будуть залежати від конкретного виду дослідження, що провадить судовий експерт, який не є працівником державної спеціалізованої установи, і, як правило, регламентовані на законодавчому рівні. Наприклад, згідно з п. 1.1. Науково-методичних рекомендацій із питань підготовки та призначення судових експертів та експертних досліджень, затверджених наказом Міністерства юстиції України 08.10.1998 № 53/5 (у редакції наказу Міністерства юстиції України 26.12.2012 № 1950/5): «основним завданням почеркознавчої експертизи є ідентифікація виконавця рукописного тексту, обмежених за обсягом рукописних записів (буквених і цифрових) і підпису» [13]. Поряд із зазначеним завданням необхідно також виділити й інші завдання, що виконує судовий експерт, який не є працівником державної спеціалізованої установи, і що не пов'язані з конкретним видом судово-експертного дослідження: суворе дотримання вимог законодавства у сфері проведення судової експертизи; додержання принципів незалежності, об'єктивності і повноти дослідження під час проведення судово-експертної діяльності; мати спеціальні знання, відповідну кваліфікацію для того, щоб проводити конкретні види судової експертизи; удосконалювати власні знання та постійно підвищувати власну кваліфікацію; мати високі морально-ділові якості.

Список використаних джерел:

1. Надьон В.В. Структура правосуб'єктності. URL: <http://dspace.nlu.edu.ua/>. С. 49–53.
2. Кучерявенко Н.П. Курс налогового права: в 6 т. Т. 2: Введение в теорию налогового права. Харьков: Легас, 2004. 600 с.
3. Общая теория права и государства: учебник / под ред. В.В. Лазарева. М.: Юристъ, 2001. 520 с.
4. Пхаладзе Б.В. Юридические формы правового положения личности в советском обществе. Тбилиси: Мецниереба, 1969. 86 с.
5. Алексеев С.С. Общая теория права: в 2 т. Т. 2. М.: Юрид. лит, 1982. 361 с.
6. Иоффе О.С. Избранные труды по гражданскому праву: из истории цивилистической мысли. Гражданское правоотношение. Критика теории «хозяйственного права». М.: Статут, 2000. 777 с.
7. Веберс Я.Р. Правосубъектность граждан в советском гражданском и семейном праве. Рига: Знание, 1976. 231 с.
8. Козлова Н.В. Правосубъектность юридического лица. М., 2005. 476 с.
9. Скаун О.Ф. Теория держави і права: підручник. Х.: Консум, 2006. 656 с.
10. Про судову експертизу: Закон України від 25.02.1994. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1994. № 28. Ст. 232.
11. Про затвердження Положення про експертно-кваліфікаційні комісії та атестацію судових експертів: наказ Міністерства юстиції України від 03.03.2015 № 301/5. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0249-15/page>.

12. Про затвердження Інструкції про особливості здійснення судово-експертної діяльності атестованими судовими експертами, що не працюють у державних спеціалізованих експертних установах: наказ Міністерства юстиції України від 12.12.2011 № 3505/5. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1431-11>.
13. Про затвердження Інструкції про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень: Наказ Міністерства юстиції України від 08.10.98 № 53/5. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98>.
14. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України: підручник. К.: Істина, 2008. 216 с.
15. Авер'янов В.Б. Адміністративне право України. Академічний курс: у 2 т. К.: Юридична думка, 2004. 584 с.
16. Словник української мови : в 11 т. / редкол.: І.К. Білодід (голова) та інші; Акад. наук Укр. РСР, Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні. К.: Наук. думка, 1970–1980. Т. 3. 1972. 744 с.
17. Комаха В.О. Становлення і розвиток судової експертизи та судово-експертних установ на Півдні України. Одеса: Юрид. літ., 2002. 512 с.
18. Головченко Л.М., Лозовий А.І., Сімакова-Єфремян Е.Б. та ін. Основи судової експертизи: навчальний посібник для фахівців, які мають намір отримати або підтвердити кваліфікацію судового експерта. Х.: Право, 2016. 928 с.
19. Черноус Ю.М., Лопата О.А. Поняття та завдання судово-експертної діяльності у сучасних реаліях. Криміналістика і судова експертиза: міжвідом. наук.- метод. зб. / Київський НДІ судових експертиз; редкол.: О.Г. Рувін (відповід. ред.) та ін. К., 2016. Вип. 61. С. 3–12.
20. Аверьянова Т.В. Криминалистика: учебник / Т.В. Аверьянова, Р.С. Белкин, Ю.Г. Корухов, Е.Р. Россинская. Москва, 2008. 992 с.
21. Олійник О.О., Галунько В.В., Єшук О.М. Адміністративно-правове регулювання судово-експертної діяльності: монографія. Херсон: Грінь Д. С., 2015. 224 с.

УДК 342.9

САВРАНЧУК С.Л.

ПОВНОВАЖЕННЯ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПРОКУРАТУРИ ЯК ПІДРОЗДІЛУ ГЕНЕРАЛЬНОЇ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

У статті проаналізовано зміст основних нормативно-правових актів, які регламентують діяльність Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, та з'ясовано їх компетенцію і основні повноваження. Наголошується, що окремі повноваження використовуються у процесі реалізації функцій антикорупційної прокуратури. Здійснено класифікацію повноваження антикорупційної прокуратури України.

Ключові слова: антикорупційна діяльність, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, повноваження, компетенція, запобігання корупції, законність.

В статье проанализировано содержание основных нормативно-правовых актов, которые регламентируют антикоррупционную деятельность Специализированной антикоррупционной прокуратуры Украины, и выяснены их компетенция и основные полномочия. Отмечается, что отдельные полномочия используются в процессе реализации функций антикоррупционной прокуратуры. Осуществлена классификация полномочия антикоррупционной прокуратуры Украины.

Ключевые слова: антикоррупционная деятельность, Специализированная антикоррупционная прокуратура, полномочия, компетенция, предотвращение коррупции, законодательство.

© САВРАНЧУК С.Л. – аспірант кафедри адміністративного права і процесу (Національна академія внутрішніх справ)